

Hovedgaardtarts Grund, navnlig omtrent af 130 Fæste og Leiehuse og et Par Voelssteder — egentlige Gaarde findes ikke — dersom de skulle være udelukkede fra at erhverve deres Boliger til Eiendom, naar de ei ville eller kunne kjøbe dem paa offentlig Auction for den høieste Pris, og denne Afhændelsesmaade derhos absolut skulde indtræde ved Dphøret af deres Brugsret. Den daværende Domainebestyrrelse, det forhenværende Rentekammer, der havde bevirket de kongelige Resolutioner af 1ste Juli 1846 for Fæstegaardene paa Domainerne og af 25de Febr. 1847 for Fæstehusene paa Ods herreds Gods — hvilken sidste Resolution iøvrigt analogisk anvendtes paa de andre Godser — antog, at de Fæste-Gaardmand og Huusmand tilfagte Fordele, sigtende til at lette dem og deres Livsarvinger Afgang til at blive Arvefæstere af deres Steder, ogsaa gjaaldt Fæstestederne paa Hovedgaardtartsgrund, og Nægtelsen heraf vilde ogsaa blive meget trykkende for de Paagjældende, hvis hele Stilling afviger saa lidet fra almindelige Fæstere og Leieres paa forhen uprivilegeret Jord.

Derimod har man ei fundet sig tilstrækkeligt foranlediget til at foreslaae en ligefrem Udvikelse af Loven af 8de April d. A. til disse mindre Steder, efterat det er blevet saa bestemt udtalt, at denne Lov skulde indskrænke sig til Statens Fæste-Bøndergods, hvortil disse paa Hovedgaardens Jorder opførte Boliger ikke have hørt eller høre.

Idet man, i Genhold hertil, har meent, at de ved tidtmeldte 2de Resolutioner tilfagte Fordele bør komme de her omhandlede Brugere af saadanne Boliger tilgode, er det dog anseet stemmende med de nu vedtagne Regler for Domaine-Eiendommens Anvendelse, at der er sat en til Arvefæsteafgiften efter Resol. af 1ste Juli 1846 svarende Kjøbesum, som dog kan henstaae paa 1ste Prioritet i Eiendommene med en meget lempelig Amortisation, istedetfor hin Afgift.

At de her omhandlede Forfrister ei skulle være anvendelige paa ubebyggede Arealer, om de end ere bortfæstede, hvilke Arealer tildeels have et noget større Omfang, indtil 4 a 5 Tdr. Hartkorn, ansees tilstrækkelig betegnet ved Lovudkastets Ord.

Ad § 5.

Tidligere antoges det, at, hvor paa Domainerne den hele Byes Jord tilhørte Staten som Fæstegods, eller hvor, ved dettes Afhændelse til Arvefæste, Gadejorden ei var afhændet med Stederne, havde Staten Eiendomsret over de Stykker af Gadejorden, som uden Skade for Færdsejen kunde fratages den og anvendes til Huuspladse, og slike Stykker af Gadejorden bortskjødedes derfor, efter Rentekammerets Resolution, til Arvefæste som anden Fæsteeiendom, dog saaledes, at Arvefæsteafgiften paa Frederiksborg og Kronborg Districter, hvor denne Benyttelse af Gadejord især var hyppig, ved kongelig Resolution af 19de April 1802 blev tillagt en saakaldet Districtsfolle-kasse, og ei indflød i Jordebogskassen. Efterat man imidlertid senere, uden tvivl med Føje, havde antaget, at Gadejord, som saadan, ei er Gjenstand for privat Eie, og at der ei kan raades over den, uden med Bylaugets Minde, er intet Stykke Gadejord paa Domainerne afhændet uden med Bymændenes Samtykke, og Domainebestyrrelsen har alene, som Vederlag for Godssets formeentlige Herlighedsret, hvor efter der ei heller uden sammes Samtykke kunde raades over Gadejorden, betinget sig en ubetydelig aarlig Grundafgift, sædvanligviis 48 Rbs., hvorpaa Skøde, efter Vedkommendes Nisse at erholde Adkomstbrev, og, som bemærket, med Bylaugets Samtykke, udstededes.

Herpaa har man nu anseet det hensigtsmæssigt at erhverve Sanction ved Lov.

Bilag A.

Kongelig Resolution af 1ste Juli 1846.

Vi ville allernaadigst have fastsat følgende Regler for Bortarvefastningen af Fæstegaardene paa Bore Domainer.

1. Samtlige disse Gaarde skulle bortarvefastes, i alt Fald ved indtrædende Fæsteligheb.